

[Εκτύπωσε](#) | [Αποθήκευσε ως WORD](#) | [Αποθήκευσε ως HTML](#)

Οι δύο Ελλάδες

Βασίλης Κοντογιαννόπουλος,

16/07/2014

Τα όσα διαδραματίστηκαν, με αφορμή το νομοσχέδιο για τη «μικρή ΔΕΗ», είναι ένα ακόμη επεισόδιο, ίσως το πιο σημαντικό, στη σύγκρουση ανάμεσα στις δύο Ελλάδες. Την Ελλάδα που πασχίζει να βρει το δρόμο προς τον ευρωπαϊκό εκσυγχρονισμό. Να γίνει δηλαδή μία κανονική ευρωπαϊκή χώρα. Και την Ελλάδα της ακινησίας, της οπισθοδρόμησης και των παθογενειών, που εξέθρεψαν ο λαϊκισμός και ένα πελατειακό κομματικό σύστημα, υποταγμένο στην εξυπηρέτηση συντεχνιακών και κρατικοδίαιτων συμφερόντων, σε βάρος του δημοσίου συμφέροντος.

Η ΔΕΗ συμπυκνώνει όλες τις παθογένειες που οδήγησαν τη χώρα στην χρεοκοπία, την κοινωνία σε απόγνωση και το πολιτικό σύστημα σε απαξίωση και αποσύνθεση. Μια δημόσια επιχείρηση, που ιδρύθηκε πριν από 60 χρόνια για να αποτελέσει μοχλό ανάπτυξης της χώρας, σταδιακά εκτράπηκε στην εξυπηρέτηση κομματικών, συντεχνιακών και κρατικοδίαιτων οικονομικών συμφερόντων, σε βάρος της ανάπτυξης. Συνυπεύθυνα όλα τα κόμματα, είτε άσκησαν εξουσία είτε όχι. Η εκπροσώπηση τους στη ΓΕΝΟΠ – ΔΕΗ, το ισχυρότερο «ρετιρέ» κατά Α. Παπανδρέου, το αποδεικνύει.

Πρόκειται για την πιο χαρακτηριστική περίπτωση «ιδιοποίησης» ενός κρατικού φορέα από το κομματικό σύστημα, με βραχίονα τον κομματικό συνδικαλισμό. Η ΓΕΝΟΠ – ΔΕΗ, αφού αυτοανακηρύχθηκε υπερασπιστής του δημοσίου συμφέροντος, θεωρώντας τα περιουσιακά στοιχεία της ΔΕΗ ιδιοκτησία των εργαζομένων, κατέληξε να ασκεί συνδιοίκηση στο κρατικό μονοπώλιο, προς ίδιο όφελος. Μια σύγκριση ανάμεσα στους μισθούς και τις συντάξεις των υπαλλήλων της ΔΕΗ, αποφοίτων υποχρεωτικής και μέσης εκπαίδευσης, με τους αντίστοιχους των Αξιωματικών των Ενόπλων Δυνάμεων, αποδεικνύει τις στρεβλώσεις που επιβλήθηκαν στην ελληνική κοινωνία, από τις κρατικοδίαιτες συντεχνίες.

Η διαμάχη για την ιδιωτικοποίηση του 30% της ΔΕΗ, δεν πρόκειται για σύγκρουση ανάμεσα σε «κρατικιστικές» και «νέο-φιλελεύθερες» αντιλήψεις. Αυτή θα είχε κάποιο νόημα, μολονότι η ζωή έχει αποδείξει ότι ούτε η δαιμονοποίηση του δημόσιου τομέα αποδίδει την πραγματικότητα, ούτε η ιδιωτικοποίηση είναι πανάκεια. Ο ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ και κατ' επέκταση η ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ, θεσμική ή de facto, είναι οι συνθήκες που διασφαλίζουν το κοινό όφελος. Ο ανταγωνισμός όμως συνιστά απειλή για τα παράλογα «κεκτημένα» των συντεχνιών του δημοσίου ή του ιδιωτικού τομέα. Αποκτήθηκαν είτε εκβιάζοντας τις κυβερνήσεις, θέτοντας την κοινωνία σε ομηρία, είτε συστρατευόμενες στον αγώνα για την κατάκτηση της εξουσίας. Αποτελεί κανόνα στην πολιτική ζωή το «χάϊδεμα» των συντεχνιών από την εκάστοτε αντιπολίτευση και η σύγκρουση μαζί τους, όταν ως κυβέρνηση, βρεθεί αντιμέτωπη με τις απαιτήσεις της πραγματικότητας. Γι' αυτό και η εκάστοτε Κυβέρνηση αδυνατεί να πείσει για την αναγκαιότητα των μεταρρυθμίσεων, αφού ως Αντιπολίτευση υιοθετούσε τα αντίθετα επιχειρήματα. Οδηγήθηκε έτσι η κοινωνία σε σύγχυση και αδυναμία να αντιληφθεί το πραγματικό της συμφέρον. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η απεργία της ΑΔΕΔΥ σήμερα και της ΟΛΜΕ χθες, κατά της αξιολόγησης, με τη συμπαράσταση σύσσωμης της Αντιπολίτευσης. Η κοινωνία παρακολουθεί αδιάφορη τις αντιδράσεις, μολονότι την αφορά άμεσα, γιατί είναι αυτή που θα εισπράξει τη βελτίωση των παρεχόμενων υπηρεσιών, ως συνέπεια της αξιολόγησης.

Η χώρα βρίσκεται στην κρισιμότερη καμπή του οδυνηρού αγώνα για τη έξοδο από την κρίση. Η δημοσιονομική προσαρμογή που επιτεύχθηκε, με τη θυσία ενός εκατομμυρίου ανέργων, τη φτωχοποίηση του ενός τρίτου της κοινωνίας και την κατάρρευση της μεσαίας τάξης, εξάντλησε τα όρια της. Μόνο οι διαρθρωτικές τομές και οι μεταρρυθμίσεις είναι αυτές που θα αποτρέψουν περαιτέρω μειώσεις μισθών και συντάξεων και θα διαμορφώσουν συνθήκες ανάπτυξης. Η μεταρρυθμιστική «κόπωση» συνιστά τη μεγαλύτερη απειλή ακύρωσης των θυσιών του ελληνικού λαού και της ελπίδας για έξοδο από την κρίση.

Η Συγκυβέρνηση, παρά την πυγμή που επέδειξε με την επιστράτευση των απεργών της ΔΕΗ, δεν πείθει για τη μεταρρυθμιστική δυναμική και την αποτελεσματικότητά της. Ο πρόσφατος κυβερνητικός ανασχηματισμός εκπέμπει αντίθετα μηνύματα. Απομακρύνθηκαν στελέχη που τόλμησαν να πραγματοποιήσουν μεταρρυθμίσεις και να συγκρουσθούν με συντεχνίες. Αντικαταστάθηκαν επιτυχημένα στελέχη, από άλλα, χωρίς γνώση και εμπειρία του τομέα που κλήθηκαν να διοικήσουν, προκειμένου να εξυπηρετηθούν εσωκομματικές σκοπιμότητες και ισορροπίες.

Το ΠΑΣΟΚ, σε πορεία αποσύνθεσης, νοθεύει την αποτελεσματικότητα των μεταρρυθμίσεων επιχειρώντας μάταια να εμφανισθεί ως ο ευαίσθητος κοινωνικά εταίρος. Το φιάσκο της «μεταρρύθμισης» του γάλακτος, που κατέληξε στην αύξηση της τιμής του, αντί της μείωσης, φοβούμαι ότι θα επαναληφθεί και στην περίπτωση της «μικρής ΔΕΗ», εξ αιτίας των παραχωρήσεων σε εκλογικές πελατείες. Η σπουδή του να απορρίψει τη μεταρρύθμιση της συνδικαλιστικής νομοθεσίας, που αποτελεί μία από τις κυριότερες αιτίες της χρεοκοπίας του δημόσιου τομέα, αλλά και του ίδιου του συνδικαλισμού, υποδηλώνει τη βαθεία κρίση ταυτότητας στην οποία έχει περιέλθει.

Η Αντιπολίτευση αναπαράγει όλες τις πολιτικές παθογένειες, πάνω στις οποίες υφάνθηκε ο ιστός της κρίσης: λαϊκισμός, ανευθυνότητα, δίψα για εξουσία χωρίς πάθος και δυνατότητα προσφοράς. Πίσω από το αντι-μνημονιακό λάβαρο στοιχίζεται και συναριθμείται (όπως απέδειξε η συλλογή των 120 υπογραφών για το Δημοψήφισμα κατά της «μικρής ΔΕΗ») όλο το αντιπολιτευτικό συνονθύλευμα, από τον ΣΥΡΙΖΑ μέχρι τη Χ.Α. Επενδύουν στην απόγνωση και την οργή που προκαλούν οι οδυνηρές συνέπειες της κρίσης. Εμφανίζουν το μνημόνιο ως την αιτία της. Αποκρύπτουν την αλήθεια, ότι η κρίση οδήγησε στο μνημόνιο. Δημιουργούν την ψευδαίσθηση ότι η κατάργησή του συνεπάγεται και την κατάργηση της κρίσης. Ανίκανοι να προσφέρουν εναλλακτικές λύσεις για την αντιμετώπισή της, «καταργούν» την πραγματικότητα της κρίσης. Συγκροτούν κοινό μέτωπο εναντίον κάθε μεταρρύθμισης. Συμπαράτασσονται με κάθε συντεχνία που θίγεται από την εμπέδωση συνθηκών ανταγωνιστικότητας, παραγωγικότητας, αξιολόγησης. Στην ουσία απορρίπτουν τις θεμελιώδεις προϋποθέσεις ανάπτυξης. Επενδύουν στη χρεοκοπία, ως το όχημα που θα τους οδηγήσει στην πολυπόθητη εξουσία. Οργανώνουν αλληπάλληλες εφόδους κατάληψης των θερινών ανακτόρων της εξουσίας, χωρίς να διαθέτουν ούτε πειστική (ακόμη και για τις «συνιστώσες» τους) πρόταση εξουσίας, ούτε πλειοψηφική δυναμική. Η σύγκρουση Δεξιάς – Αριστεράς έχει μεταλλαχθεί σε σύγκρουση ανάμεσα στις δυνάμεις της Μεταρρύθμισης και της αντι-μεταρρύθμισης. Η Ελλάδα, την εποχή της νανο-τεχνολογίας εφεύρε την εποχή της νανο-πολιτικής.

Απέναντι στην ανωριμότητα των πολιτικών ηγεσιών η κοινωνία στέλνει ελπιδοφόρα μηνύματα ωριμότητας.

Μέσα από τις κάλπες της 25ης Μαΐου οι πολίτες εξέφρασαν τη δικαιολογημένη δυσαρέσκειά τους για τις ημιτελείς προσπάθειες εξόδου από την κρίση. Έδωσαν στον ΣΥΡΙΖΑ την πρώτη θέση. Δεν ψήφισαν όμως ανατροπή, όπως ζητούσε η αντι-μνημονιακή

Αντιπολίτευση. Ψήφισαν πολιτική σταθερότητα. Η καταβάρθρωση της ΔΗΜΑΡ και η συρρίκνωση των ΑΝΕΛ δημιουργούν προϋποθέσεις υπέρβασης του θεσμικού εκβιασμού για πρόωρη προσφυγή στις κάλπες, με αφορμή την εκλογή Προέδρου Δημοκρατίας.

Η πλειοψηφία των φοιτητών της Αρχιτεκτονικής Σχολής του Ε.Μ.Π. ψήφισε υπέρ της απώλειας του εξαμήνου και κατά της κοροϊδίας «αναπλήρωσης» των μαθημάτων, που χάθηκαν εξ' αιτίας των συνεχών καταλήψεων.

Η εμφανής απουσία της κοινωνίας, από όλες τις κομματικό-συντεχνιακές κινητοποιήσεις, εκπέμπει το μήνυμα ότι οι υγιείς κοινωνικές δυνάμεις δεν εκφράζονται και δεν κινητοποιούνται από το σημερινό κομματικό-συνδικαλιστικό κατεστημένο.

Μεταρρυθμίσεις και πολιτική σταθερότητα οριοθετούν το μονόδρομο για την έξοδο από την κρίση. Κρίσιμη παράμετρος η ανασυγκρότηση του προοδευτικού δημοκρατικού χώρου, με καθαρό μεταρρυθμιστικό πρόσημο, που θα καλύψει το κενό ανάμεσα στην συντηρητική Ν.Δ. του Αντ. Σαμαρά και τη λαϊκιστική Αριστερά του Α. Τσίπρα.

Ο Αλέκος Παπαδόπουλος υποδεικνύει το δρόμο. Αυτό όμως δεν αρκεί. Χρειάζεται κάποιος ή κάποια να μπει μπροστά. Κοπάδι χωρίς γκεσέμι σκορπίζει. Οι διεργασίες περί κεντροαριστεράς παραπέμπουν στις θεολογικές συζητήσεις «περί του φύλλου των αγγέλων». Προσφέρουν την ευκαιρία σε κάθε τσαρλατάνο να εμφανισθεί ως ο νέος Ιησούς, που θα καταλύσει το Ναό του Σολομώντος (το παλαιό και φθαρμένο κομματικό σύστημα) και θα τον ανοικοδομήσει σε τρεις μέρες.

Στον 20ο αιώνα η χώρα, μέσα σε βαθιά κρίση, γνώρισε δύο αναγεννητικές περιόδους. Το 1909, όταν ο Στρατιωτικός Σύνδεσμος κάλεσε τον Ελευθέριο Βενιζέλο. Και το 1974 όταν ο Ε. Αβέρωφ έπεισε για την αναγκαιότητα ανάκλησης από την αυτό-εξορία τον Κων/νο Καραμανλή. Στην εποχή μας δεν υπάρχει Στρατιωτικός Σύνδεσμος. Ευτυχώς. Αλλά ούτε και Ελευθέριος Βενιζέλος. Δυστυχώς. Πρέπει να υπενθυμίσω, σε όσους αναζητούν το νέο και άφθαρτο ηγέτη ότι ο Ελ. Βενιζέλος δεν προήλθε από το πουθενά. Είχε δώσει αξιόπιστα δείγματα γραφής ως ηγετική φυσιογνωμία της Κρητικής Επανάστασης.

Ο Κων. Καραμανλής, αντίθετα, μετά από μια δετή διακυβέρνηση της χώρας, κατά την οποία είχε επιτύχει τη θεαματική οικονομική ανασυγκρότηση, από τα ερείπια της γερμανικής κατοχής και του εμφυλίου πολέμου, είχε υποχρεωθεί να αυτοεξορισθεί στο Παρίσι, κατασυκοφαντημένος από τους πολιτικούς του αντιπάλους, ως υπεύθυνος για τη δολοφονία Λαμπράκη και αφού τον παρέπεμψαν σε εξεταστική επιτροπή για σκάνδαλα στη ΔΕΗ. Μετά από διαμεσολάβηση του Ε. Αβέρωφ κλήθηκε να αναλάβει την ηγεσία της χώρας και, μέσα σε τρεις μήνες, πέτυχε την αποκατάσταση της Δημοκρατίας και την ένταξη της χώρας στην Ενωμένη Ευρώπη. Δρομολόγησε έτσι τη μακρότερη περίοδο δημοκρατικής ομαλότητας και οικονομικής ανάπτυξης.

Η βαθιά κρίση που αντιμετωπίζει η χώρα και η δημοκρατική παράταξη, επιβάλλουν, τηρουμένων των αναλογιών, λύση αντίστοιχης της 24 Ιουλίου 1974. Δυστυχώς σήμερα δεν υπάρχει, ένας Αβέρωφ. Χρειάζεται να τον επανεφεύρουμε.

Εκτύπωση στις 16/07/2014

Από την ιστοσελίδα **Μεταρρύθμιση**

www.metarithmisi.gr/el/sx_printText.asp?textID=33116